

Julian Przyboś

Oda krytyczna

"Być sławnym - to wstyd"
powiedział poeta,
tym sławniejszy, że go osławiono podle.

O, ty na cokole
okazały,
urzędowo pierwszy!
Doboszu marszów,
z pałeczką do bębna
w zębach!

Jak nam twój rytm na żebkach wybijany zbrzydł!

Monopolisto wierszy
od wielkiej parady,
mechaniku żelaznych laurek /zardzewiałych/
na akademie, święta i obchody,
/te odchody idej/,
z wyniosłym bezwstydem
rozdmuchany na placach
przez blaszane płuca propagandy
skandującej deszczówkę od dachów po ścieki!

Czy wbikes ty swoimi wykrzyknikami prosto
w deskę choć jeden ówiek,
nie stukuśy sobie palca?
Pytasz, po co?

Żebyś go tkwiący wyjął choć raz prosto ze łba
swojego w aureoli orderowej sławy.

Wielka pompo /z sodowa/, pomniku!

Prócz siewców trawy,

twoich rymo-ryków

nikomu nie trzeba

i szeptanka robi z ciebie pośmidraga.

Nie byłoby gorzej,

gdybyś nawet zelgał,

niż abys głosił prawdę,

której bez ciebie i tak bronią armie.

Jest już tylko ta twoja sława - minus ty,

bo ona jawnie tobie i nam kłamie.

Ja nie uragam:

współczuję ci z jadem

i - jakbym samemu sobie groził i pochlebiał -

wstyd mi za ciebie, wstyd

/dlatego i wbrew temu, com o tobie orzekł/

za mnie.

Julian Przyboś

Oda krytyczna

" Być sławnym - to wstyd"
powiedział poeta,
tym sławniejszy, że go osławiono podle.

O, ty na cokole
okazały
urzędowo pierwszy!
Doboszu marszów,
z pałeczką do bębna
 w zębach!

Jak nam twój rytm na ^{Tębach} wybijany zbrzydki

Monopolisto wierszy
od wielkiej parady,
mechaniku żelaznych laurek /zardzewiałych/
na akademie, święta i obchody,
/te odchody idej!/,
z wyniosłym bezwstydem
rozdmuchany na placach
przez ~~bl~~aszane płuca propagandy
skandującej deszczówkę od dachów po ścieki

Czy wbiłeś ty swoimi wykrzyknikami prosto
w deskę choć jeden ówiek,
~~Rębasz? Rębasz? sobie palca?~~
Żebyś to tkwiący wyjął choć raz prosto ze kba
swojego w aureoli orderowej sławy.

nie stłukłszy sobie palca?

Pytasz po co?

Żebyś go tkwiący wyjął choć raz prosto ze kba
swojego w aureoli orderowej sławy.

Wielka pompo /z sodową/, pomniku!
Prócz siewców trawy,
twoich rymo-ryków
nikomu nie trzeba
i szeptanka robi z cienie ~~po~~śmidrąga.

Nie byłoby gorzej,
gdybyś nawet zęłgał,
niż abys glosił prawdę,
której bez ciebie i tak bronią armie.

Jest już tylko ta twoja sława - minus ty,
bo ona jawnie tobie i nam kłamie.

Ja nie urągam:

współczuję ci z jadem

i - jakbym samemu sobie groził i pochlebiał -

wstyd mi za ciebie, wstyd

/dlatego i wbrew temu, com o tobie orzekł/

za mnie!

Oda krytyczna

" Być sławnym - to wstyd"
powiedział poeta,
tym sławniejszy, że go osławiono pedle.

O, ty na cokole
okazały
urzędowo pierwszy!
Doboszu marszów,
z pałeczką do bębna
zamiast noża w zębach!

Jak nam twój rytm na ^{Tebkach} ~~na~~ wybijany zbrzydki!

Monopolisto wierszy
od wielkiej parady,
mechaniku żelaznych laurek /zardzewiałych/
na akademie, święta i obchody,
/te odchody idejz/,
z wyniosłym bezwstydem
rozdmuchany na placach
przez płaszane płuca propagandy
skandującej deszczówkę od dachów po ścieki!

Czy wbiłeś ty swoimi wykrzyknikami prosto
w deskę choć jeden ówiek,
Hjstast?upóscy?sobie palca?
Żebyś to tkwiący wyjął choć raz prosto ze łba
swojego w aureoli orderowej sławy.

Kie stłukłszy sobie palca?

Fytasz po co?

Żebyś go tkwiący wyjął choć raz prosto ze zba
swojego w aureoli orderowej sławy.

Wielka pompo /z odową/, pomniku!

Prócz siewców trawy,

twoich rymo-ryków

nikomu nie trzeba

i szeptanka robi z cienie pośmidrąga.

Nie byłoby gorzej,

gdybyś nawet zeźgał,

niż abyś głosił prawdę,

której bez ciebie i tak bronią armie.

Jest już tylko ta twoja sława - minus ty,

bo ona jawnie tobie i nam kłamie.

Ja nie uregam:

współcauję ci z jaćem

i - jakbym samemu sobie groził i pochlebiał -

wstyć mi za ciebie, wstyć

/dlatego i wbrew temu, com o tobie orzekł/

za mnie.